

טיב הקהילה

יו"ל ע"י קהילת שבת בבית ד'

בנשיאות מורנו ורבנו שליט"א

רבי גמליאל הכהן רבינוביץ שליט"א

מטות מסעי

ב"י תמוז תשפ"ו

הזמנים לפי אופק ירושלים

זמן הדלקת הנרות ומצ"ש

הרה"נ 7:12

מוצ"ש"ק 8:29

ר"ת 9:05

סוף זמן קריאת שמע ותפילה

סו"ת א' 8:18

סו"ת א' 9:47

סו"ת ב' 9:10

סו"ת ב' 10:22

גליון מס':

843

טיב הפרשה

יהיה ביכולתו לקיימה, כי אם גם על מצוה שיכולים לדחותה למחר ולאחר זמן, ואף על פי כן אינו מן הראוי להשהותה, כי המחר הוא רווח לעצמו, ואין המחר סיבה להחמיץ את השעה כעת.

מלבד זאת יש לו לאדם לדעת שאין הוא בטוח שביום המחרת אכן יהיה ביכולתו לקיים את העבודה שהוא רוצה לקיים, שהרי אינו בטוח שלמחרת יניחו היצר חפשי לנפשו, והאמת הוא שחז"ל כבר הודיעו לו שגם למחר יופיע להפסידו, שהרי אמרו (קידושין ל'): 'יצרו של אדם מתגבר עליו בכל יום ומבקש להמיתו, ואלמלא הקב"ה עוזרו אין יכול לו', זה המאמר מגלה לנו שבכל יום מבקש היצר לנגח באדם וליטול ממנו את יומו, וזהו בחינת 'מיתתו' כי מבקש להפסיד מן האדם תכלית החיים שבזה היום, ומעתה זה האדם ש'היום' אינו יכול לו ואינו מתגבר על טרדותיו ועל מניעותיו, למה יוכל לו למחר? הרי בהסכמתו לעצת יצרו הוא מגלה שאינו מוכן לשנס מתניו כדי להלחם בו, ואם כן גם למחר יִכָּנַע לפניו, אם לא שיבין שזה הרוצה לנצל ימיו ושנותיו, אין לו מנוס כי אם להתאמץ על יצרו ולהתגבר על כל הקשיים המזדמנים לפניו, רק כך זוכים להרוויח את השעות והימים ולזכות על ידם לשכר נצחי, וכיון שכן אין סיבה להעדיף את המחר, וכבר היום יתאמץ לנצל את יומו, ואחר שיתאמץ קצת כבר יהיה ה' בעזרו, ובקל יכבוש את יצרו.

זהו המכוון במאמרו של 'הלל הזקן' (אבות ב, ד): 'אל תאמר לכשאפנה אשנה שמא לא תפנה', בדבריו גילה שתמיד מטריד היצר את האדם ומזמין לפניו כל מיני מניעות כדי להשביתו מעבודת בוראו, ולכן אין לו להתנחם ולומר 'לכשאפנה אשנה' כלומר, לא יביט על המניעות המוצאות אותו כסיבות טכניים שפקדוהו רק היום, ושאינם קשורים כלל אל היצר המבקש להכשילו, כי אז יתנחם ויקנה לשלמחר ירווח לו ויהיה פנוי לעבודת הבורא, אלא יבין שזהו מתחבולת היצר, ולכן עליו לחוש 'שמא לא תפנה' כי תמיד ימצא היצר סיבות 'מוצקות' לעכבו מלקיים חובתו, וכיון שבעצת היצר עסקינן אין לשמוע לו כלל וכבר היום בעודו טרוד עליו לשנס מתניו ולהסיח דעתו מכל המחשבות המטרידות והמעיקות, ויפנה עצמו לעבודת בוראו, ויבין שכך הוא דרכה של עבודה, שתמיד נדרשים להתאמץ כדי לזכות בה, ורק כך זוכים למאמר החכם 'הוריו ימיו כפולים', כלומר, ככל שיהיה חריף יותר להבין תחבולת היצר, ויהיה יותר זריז לדלג עליהן, כך יזכה שיתרבו ימיו יותר.

הוריו ימיו כפולים

ואם הניא אביה אתה ביום שמעו כל נדריה ואסריה אשר אסרה על נפשה לא יקום וְה' יסלח לה כי הניא אביה אתה: (ו, ל)

...

פרשת 'התרת נדרים' צריכה לעורר אותנו לנצל כל רגע מימי חיינו לתורה ולמצוות, כי בפרשה זו רואים שאם האב או הבעל מתעצל להפר את נדרה של בתו או אשתו ביום שמעו, שוב אין ביכולתו לבוא למחרת ולהפר אותו, כי הזמן שניתן לו להפר אינו עוד, וכיון שלא נצל אותו כדבעי, שוב אי אפשר לעשות מה שהיו יכולים לעשות בו, ומובן מאליהם שהאיש החכם לא יתמהמה מלנצל את השעה העומדת לרשותו.

דבר זה הוא לימוד על כלל ימיו ושנותיו של האדם, על האדם לדעת שכל עתותיו מיועדים לעבודת הבורא, ואם ינצלם כדבעי יזכה ויקנה בהם קניינים נצחיים לעולם שכולו טוב, אבל אם יתן מנוח לנפשו בחלק מעתותיו שוב לא יהיה ביכולתו להחזירם, וכבר לא יהיה ביכולתו להרוויח מה שהיה ביכולתו להרוויח אילו היה מנצלו כדבעי, ואי אפשר לשער גדול ההפסד שהוא לנצל נצחים.

וידוע הוא אימרתו של אחד הצדיקים על מאמר הכתוב (שמות יז, ט): 'צא והלחם בעמלק מחר' - שעל האדם לצאת במלחמה עם היצר שהוא כעמלק [על שם שמבקש להכשיל את ישראל כעמלק], שעצתו הוא 'מחר' - שאם אדם מישראל מבקש לעבוד את בוראו, הוא מנסה להטרידו בכל מיני טרדות המחלישים את דעתו מלקיים את העבודה, ובכך מצליח לפתותו לדחות את רצונו ל'מחר', כי נותן לו תקווה שמחר תהיה דעתו יותר צלול לקיים את העבודה הזאת. על אותו יצר מוטל על האדם להלחם, עליו להבין ולהכיר שכל זה היא תחבולת היצר המבקש לגזול את עתותיו ואת הטוב שיכולים לקנות בהם, הוא זה שהמציא את כל הטרדות, וכדי שלא ינסה להתגבר עליהן מצרף עמהן גם את 'נחמת המחר', כדי שהטרדות והנחמה יחדיו יעשו את שלמה ויגזלו את זמנו שלא ינצלם כדבעי, והחכם שענינו בראשו יחוס על זמנו ויתגבר על כל הקשיים כדי לנצל כלל שאפשר, כי לאמיתו של דבר אין שום נחמה באמירת 'מחר', כי מחר הוא רווח מצד עצמו ואינו קשור כלל לאותה שעה שהפסיד.

לזאת כיוונו חז"ל כשאמרו (מכילתא שמות יח): 'מצוה הבאה לידך אל תחמיצנה', אין הדברים נאמרים רק על מצוה שיש לחוש שמחר כבר לא

טיב המערכת

נקמת בני ישראל

חו"ל מספרים במסכת 'דרך ארץ' על הלל הזקן, שיום אחד ביקש מאשתו להכין סעודה לכבוד אורח מיוחד שהגיע, האשה אכן הכינה סעודה יפה, אפתה לחם ובישלה מאכלים משובחים, וכשסיימה להכין הכל, הגיע עני אחד לביתה ואמר לה שהוא צריך להתחתן היום אבל אין לו במה להאכיל את האורחים שיבואו לחתונתו, מיד נתנה לו את כל האוכל שהכינה ונעמדה להכין הכל מהתחלה, כמובן שההכנה המחודשת ארכה זמן רב, והלל והאורח המתניו זמן רב, היא אפתה לחם חדש, בישלה תבשיל חדש וכשהכל היה מוכן הגישה לבעלה ולאורח את האוכל, שאל אותה הלל: 'בתי, מפני מה לא הבאת מיד?' סיפרה לו את כל המעשה שקרה, אמר לה הלל 'בתי, אף אני לא דנתי אותך לכך חובה אלא לכך זכות, שכל המעשים שעשית לא עשית אלא לשם שמים'.

אנחנו עוד זוכרים מה שקרה לעם ישראל אחרי שחטאו אצל בנות מואב ומדין, והנה הקב"ה מצוה את משה רבינו 'נקום נקמת בני ישראל מאת המדינים', ואנחנו משתוממים, רק המדינים? ומה עם המואבים? הם הרי התחילו את כל הסיפור? הם היו העיקר! מסביר רש"י 'מאת המדינים' - ולא מאת המואבים, שהמואבים נכנסו לדבר מחמת יראה, שהיו יראים מהם שיהיו שוללים אותם.. אבל מדינים נכנסו על ריב לא להם'.

אנחנו רגילים לחרוץ גורלות, רואים משהו מתנהג לא בסדר, עושה משהו שלא כדון, ומיד אנחנו דנים אותו וחורצים את גורלו, ואז גם אם אח"כ ננסה להוכיחו - ברור שלא יקבל את תוכחתנו, אבל התורה הקדושה מלמדת אותנו מהי הדרך הנכונה, קודם לזון לכף זכות, ראינו משהו לא בסדר? קודם בואו נחשוב מה הסיבה להתנהגות זו, המואבים אמנם החטיאו את ישראל, אבל היתה להם סיבה, הם פחדו, אז מתחשבים בהם, אבל המדינים, לא היתה להם סיבה, הם 'נתעברו' על ריב לא להם, לכן 'צורו את המדינים', גם אם אתה נשאי ישראל ולא הגישו לך את הארוחה בומן, ואולי אפילו לא נעים לך מהאורחים, קודם עליך לזון לכף זכות.

(ע"פ: 'טיב התורה' - מטות מסעי)

ניתן לשמוע את שיחותיו של מורנו ורבנו שליט"א • במספר מיוחד וישיר

באידיש: 073-2951321 • בלשון הקודש: 073-2951320

ערכוני שיחות: 0534-100024

טיב
ההודעות

א. מראש חודש ועד לאחר תשעה באב אסור לכבס ולגהץ את בגדיו, אפילו אם אינו רוצה ללבושם רק לאחר תשעה באב, מפני שנראה כמסיח דעתו מן האבילות (שו"ע תקנ"א ס"ג ומ"ב סק"כ).

ב. איסור כיבוס הוא אפילו במים בלבד (ס"ג).

ג. לצורך מצוה מותר לכבס (שו"ע שם). וכן אם אין לו כתונת לשבת יש להתירו לכבס ביום ה' וביום ו' (מ"ב סק"ב).

ד. מי שאין לו אלא חלוק אחד יש להתירו לכבס מר"ח עד השבת (מ"ב סק"ב).

ה. וה"ה אם נתלכלכו כל בגדיו מן הזיעה ה"ז כמי שאין לו אלא חלוק אחד ומותר לכבס חלוקו עד שבו שחל בו ת"ב, ועדיף טפי שייכבס בלא גיהוץ ממה שיקנה בגד חדש (מבית לוי).

ו. כתם הניכר בבגד מותר לנקותו במקומו, ואם לאו אסור (שם).

ז. בעלי קייטרינג שעורכים סעודות מצוה בימים אלו, ואין לו להם די מפות להחליף כל פעם מבלי שיצטרכו לכבס, אם אפשר להם להסתדר בלא כיבוס ודאי עדיף טפי, אך אם אין הדבר אפשרי בשום פנים, יש מקום להתיר, אך בתנאי שידקדקו שלא לכבס כ"א הנצרך ביותר, וגם למעט מן הרגיל בכל השנה (שבה"ח סי' פ"ג).

ח. הנוסעים בימים אלו יחד עם משפחתם למקום אחר, אע"פ שטרחה גדולה היא להם לקחת הרבה בגדים כדי שלא יצטרכו לכבס, מ"מ לא מצינו שהתירו הכיבוס משום טרחה, ולכן חייבים להביא עמו בגדים הרבה שיהיה כדי הצורך לכל אלו הימים (הלי"ש פ"ד סק"כ).

ט. המתארח בבית חבריו בימים אלו ומצטער הרבה אם

לא יוכל לישון במצעים נקיים, וכן השווים בבתי מלון, מותר להם להשתמש במצעים מכובסים, וטוב לכתחילה שיניחו אותם קצת על גבי קרקע, אך מ"מ צריך להודיע לבעה"ב או לבעל המלון שלא יחליפו עבורו בשאר הימים, ובדיעבד אם כבר החליפו מותר, אלא שיניחו אותם ע"ג קרקע וכנ"ל (מנח"י ח"י סי' מ"ד).

בגדי קטנים

י. אסור לגדולים לכבס לקטנים כסותם (שו"ע שם ס"ד). ולדעת הא"ר יש להחמיר לדין מראש חודש, אבל דעת החיי אדם דלצורך קטנים אין להחמיר אף לפי מנהגינו אלא בשבוע שחל בו תשעה באב (מ"ב סק"ב).

יא. ומיהו הבגדים שמלפפין בהם הקטנים לגמרי מותר לכבסן (שו"ע שם). ונהגו להקל אפילו בבגדי שאר קטנים (שם). ובלבוש שמעמדה ישעור הוא עד בני ג' וד' שנים, אבל הפמ"ג (בא"א סק"לט) כתב דמדברי הב"י וד"מ משמע דכל בגדי קטנים מותר ואפילו אם הגיעו לגיל חינוך.

יב. ולענין מעשה אין להקל בקטן בן שש שהגיע לחינוך, אלא אם כן נתלכלכו בגדיו ביותר (חנך לנער פכ"א סק"ב).

יג. ואע"פ שהתירו במטפחות ובגדים שהתינוקות מלכלכין, מ"מ לא יכבסו הרבה ביחד, ויכבסו בצנצנה (מ"ב סק"פ). ואם הוא מכבס במכונת כביסה יש להקל ולכבסם אפילו הרבה בבת אחת (חנך לנער שם).

יד. כשמכבס בגדים באופן המותר, אסור להוסיף עליהם גם שאר בגדים, אפילו אם הוא מכניס הכל לתוך אותו מכונה.

טו. חיתולי התינוקות וכיו"ב שהתירו לכבסם, היינו אפילו אם יש לו אחרים מכובסים, וכ"ש שא"צ לקנות אחרים כדי שלא יצטרך לכבס (תשו"נ ח"ב סי' רנ"ח).

טז. אף אם היה אפשר לכבס בגדי הקטן לפני תשעת הימים, מ"מ מותר לכבסם בתשעת הימים (הליכות אבן ישראל).

יז. מטפחות האף שמצוי בהם שהם מטופפים ואינם ראויים לשימוש, דינם כבגדי קטנים ומותר לכבסן (שלמת חיים סי' ט"ז).

בגדי שבת

יח. אין ללבוש בגדי שבת בימים אלו, ואפילו בשבת חזון אין מחליפין ללבוש בגדי שבת כ"א הכתונת בלבד וכן הפוזמקאות שאינו לובשן אלא מפני הזיעה (שו"ע שם ס"א ומ"ב שם). ויש שנהגו ללבוש בגדי שבת גם בשבת חזון, ויש שמשנים רק בגד אחד (מ"ב סק"י עיי"ש).

יט. ויש שכתבו שעיקר חילוק המנהגים בזה הוא מפני שמקדם היו נוהגין ללבוש בשבת ובחול מלבושין השוין במראיהן ובדמותן, וההפרש ביניהם לא היה רק באיכות הסחורה, שבשבת היו לובשין בגדים יותר יקרים מבחול, וע"כ לא היה ההפרש ניכר כל כך, וכיון שכן גם אם היו לובשין בשבת חזון בגדי חול לא היה נראה כאבילות בפרהסיא בשבת, משא"כ בזמנינו שלובשין בגדים אחרים לגמרי כדוגמת השטריימ"ל וכיו"ב אם נלבוש בגדי החול בשבת יש בזה משום אבילות בפרהסיא, ולכן הנהיגו הגדולים ללבוש בגדי שבת אף בשבת חזון, ואפילו בשבת שחל בו ת"ב (ערוה"ש סי"א).

כ. כשיש ברית מילה מותרין אבי הבן ואמו וכן המוהל והסנדק ללבוש בגדי שבת (שו"ע ומ"ב שם). וי"א דכן הדין בסעודת בר מצוה (הלי"ש פ"ד ס"ח). אבל כל שאר האנשים המשתתפים בשמחה אין להם שום היתר ללבוש בגדי שבת.

כא. במסיבת אירוסין שעושים מיד עם גמר השידוך מותרין החתן והכלה ללבוש בגדי שבת. אך מה שעושים מסיבת התנאים כעבור כמה ימים, יש לדחותה עד לאחר ת"ב (הלי"ש פ"ד ס"י).

כב. עיקר איסור לבישת בגדי שבת הוא על תחילת הלבשה, ולכן אם לבש בגדי שבת לכבוד ברית מילה, א"צ לפושטן מיד ויכול להשהותן על עצמו, וכן הדין במוצ"ש אחר הבדלה, שלא קבעו האיסור רק על תחילת הלבשה, שהרי הפשיטה ע"פ הרוב יש בזה משום כבוד הבריות (א"א טינא ס"א).

טיב הבנין

"מקדש מלך עיר מלוכה, קומי צאי מתוך ההפכה, רב לך שבת בעמק הבכא, והוא יחמול עליך חמלה" (שירת לכה דוד).

בספר הקדוש תפארת שלמה (לשבת חזון), כתב וז"ל: "אז תרצה הארץ את שבתותיה וגו', בפרשת בחוקותי (ויקרא כו, ד). הנראה לפרש כוונת הכתוב, להורות גודל מעלת יום השבת בזמן הגלות, כשבת יום השבת יש שמחה לפני השי"ת ב"ה יותר מבזמן שבהמ"ק היה קיים. משום דבשבת קודש נעשה היחוד למעלה גם בזמן הגלות, כי הוא קביעא וקיימא. ובימי החול כביכול גם הקב"ה בגלות, על דרך (תהלים צא, טו) 'עמו אנכי בצרה'. אם כן כשבת יום שבת קודש יש לו להשי"ת שמחה גדולה, שנעשה היחוד ויוצא מהגלות. אבל בזמן שבהמ"ק היה קיים היה היחוד נעשה גם בחול, אלא בשבת היה היחוד גדול במעלה יותר, אם כן לא היה שמחה להשי"ת כל כך".

"וזה פירוש 'אז' בזמן הגלות 'תרצה הארץ את שבתותיה', הם השבותים המה לרצון לפני הקב"ה בשמחה גדולה".

"כמ"ש (בתפילת שבת) 'רב לך שבת בעמק הבכא', ימי המצרים בין י"ז בתמוז לתשעה באב המה 'עמק הבכא', ואז 'רב לך שבת', יום השבת קודש בימי המצרים הוא יותר גדול מכל ימות השנה, מפני שבימי החול גדול הצער, לכן בשבת קודש נתרבה השמחה למעלה, כמ"ש (שם ביום השביעי) נתעלה וישב על כסא כבודו. הגם שבימי ישראל המה בצער, אבל להשי"ת אין לו בשב"ק שום צער כלל".

"נמצא העולה מזה, ללמוד שיהיה כל אחד ואחד מבני ישראל ביום השבת בשמחה, כי עיקר הצער של בני אדם צריך להיות על גלות השכינה, שהיא

שבתות בין המצרים וחזון בקדושת השבת

בחול עמנו בגלות. אך בשב"ק שיש לשכינה הקדושה גם כן שמחה, ממילא אף אנו יש לנו לשמוח ביום שב"ק, כי בזה אנו גורמים למעלה שמחה יותר להשי"ת ב"ה אנו בשמחה" עכ"ל ט.

חורבן הבית מחמת חילול שבתות

נעסוק איפוא ביקר תפארת ומעלת השבת קודש, ועל הקשר והשייכות של אי שמירת וכיבוד השבת קודש עם החורבן הגדול והנורא שאירע בעיונותינו הרבים ביום ט' באב, ועל התיקון לחטא זה. איתא במסכת שבת (קט, ב), "אמר אביי, לא חרבה ירושלים אלא בשביל שחיללו בה את השבת, שנאמר (ויחזקאל כב, כו), 'ומשבתותי העלימו עיניהם ואחל (רש"י - 'ותחללתי') בתוכם".

אולם, תיכף עם החורבן הנורא כאשר גלו מארצם אל אדמת הניכר, התעשתו בני ישראל והתחילו לשמור שוב על השבת קודש, וכמו שהנביא ירמיה מקונן במגילת איכה (א, ו) ואומר: "ראוה צרים שחקו על משבתה", מפרש רש"י (על פי המדרש איכה פרשה א, ד): "שחקו על משבתה - שהיו שובתין בגולה בשבתות וימים טובים ושומטים בשביעיות, והיו האומות משחקים עליהם ואומרים: שוטים! בארצכם לא שמרתם ועכשיו בגולה תשמרן?!"

מכאן עובדת השבת - תמצא הנפש את פורקנה

ובכדי להבין העניין לאשורו נקדים בזה לתאר את מעלת וסגולת השבת קודש מקור הברכה, שהוא נועם הנשמות ועונג הרוחות, כה גדול כוחם של השבתות והמועדים, מהם יוכל האדם לשאוב כוחות הנפש לימות החול, שייסיעוהו לעבוד את ה' כראוי, ובכוחותיו אלו יוכל לעמוד בכל הגלים והמשרבים הפוקדים אותו בגשמיות ורוחניות.

קיום בני ישראל בגלויות - מכאן השבת

מעתה הבן נבין מדוע בחרו הגויים להתעלל ביהודים ולשחוק מהם בענין שמירת השבת, כי הגויים ידעו והבינו היטב שעיקר סוד קיומה והצלחתה של אומה זו, הוא מכא זמנים ומועדים קדושים אלו, בהם העם שובת ממלאכתו ולבם פנוי לעסוק בתורה וללמוד לבניהם אחריהם, וכדמצינו במדרש (הובא בטור אורח חיים רצ), שהשבת היא בת זוגה של התורה.

ואף מי שאין בידו לעסוק בתורה במשך ימות השבוע, בשבת יוכל להרוות את צמאנו הרוחני בתורה ועבודה, ומכא יום קדוש זה, יוכל האדם לעמוד בכל הגלים והמשרבים הבאים עליו בשבת ימי המעשה, ויש ביום זה כח מיוחד וסגולה נפלאה להתקשר בקודש בריך הוא ואורייתא.

והיות והגויים השכילו להבין כי השבתות הללו יתנו לעם ישראל, המיוסר בצרותיו, את הכוחות והאומץ להתחזק בגלות לעמוד בכל הגלים והמשרבים העוברים עליהם, ולהמשיך בשמירתם על קשר האהבה בינם להקב"ה, באופן שדבר אחד מהמסורת לא יפול ארצה, זאת על אף כל תלאותיהם וצרותם, על כן, אמרו הגויים לבוא על בני ישראל בדברי גידופים וליצנות, מה לכם לשמור את השבת והשמיטה בגלותכם, הרי אף בארצכם לא שמרתם על כל זאת, ובכך קיוו לקחת מהם את הטעם הטוב של שמירת השבת והשמיטה.

אך ברור הדבר, שלא עלתה בידם להכניע את לב בני ישראל ולדחותם משמירת השבת, אדרבא, ככל שנכחו בני ישראל לראות את גודל התנגדותם של הגויים לקיום מצות אלו, כן השתדלו להתחזק בקיומה, כי ההתלוצצות והתנגדותם של הגויים גרמו לבני ישראל להבין, על גודל חשיבות וערך מצות אלו, ומפאת חשיבותה באה התנגדותם למצוה זו יותר משאר מצות, וכידוע כלל זה בידנו, כשרואים שהס"מ מתאמץ לבטל ענין מסוים, בידוע שדבר זה נעלה ביותר ואשר על כן הוא מתאמץ בביטולו, ועליו מוטלת החובה להתאמץ בקיומו.

יעזור השי"ת שבוכות שמירת וייקור קדושת ותפארת השבת קודש נזכה מהרה שיתהפכו עלינו אלו הימים לטובה ולישועה ולנחמה במהרה בימינו, אמן

כתב בספר הקדוש דגל מחנה אפרים (ריש פרשא דידן), וזלה"ט: "רבו בזה הספיקות, א' בראשונה נאמר 'מוצאי' למסעיהם, ואחר כך נאמר בהיפוך. ב' ויכתוב משה וגו' נאמר 'על פי ה', ואחר כך לא נאמר על פי ה'".

"אך דע ששמעתי בשם אא"ז זללה"ה [הבעש"ט], כי כל המסעות היו מ"ב, והם אצל כל אדם מיום היוולדו עד שובו אל עולמו. ולהבין זה, כי מיום הלידה והוצאתו מרחם אימו הוא בחינת יציאת מצרים כנודע, ואחר כך נוסע ממסע למסע, עד בואו לארץ החיים העליונה וכו'".

"ובודאי נכתבו המסעות בתורה, להורות הדרך הישר לאיש הישראלי, לידע הדרך אשר ילך בו כל ימי חייו, ליסע ממסע למסע. וידוע שכל המסעות הם בחינות קדושים וטהורים, כמו ששמעתי מן אא"ז זללה"ה בשם ספר ברית מנוחה וכו'".

"מזה נבין לכל המסעות, שבודאי הם בחינות קדושות ומעלות רמות. וכן גם כן 'תבערה' בודאי היא בחינת קדושה, אך הם כאשר באו למקומות הללו נשתנה הדבר על ידי מעשיהם, ונהפך להם ללא טובה רחמנא ליצילן, כמו שמפורש בתורה 'קברות התאווה'. וכן שאר מסעות, כי שם קברו כפשוטן. וכן בתבערה 'אשר ילך בה עש ה'...' ואם היו נוסעים ובאים למסעות הנה"ל ולא ישנו אותם במעשיהם, בודאי היה מאיר להם כל מסע ומסע באור הגנוז בתוכו, ודי בזה למבין".

"והוא שאמר הכתוב: 'אלה מסעי בני ישראל, ויכתוב משה את מוצאייהם למסעיהם על פי ה', פירוש משה כתב בתורה המסעות איך הם עומדים ברומו של עולם, מתחילת יציאת האדם מרחם אימו עד בואו לארץ החיים העליונה, כדי שידע האדם הדרך אשר ילך בה עש ה'...' - ואלה מסעיהם למוצאיהם, היינו האין שינו אותם במעשיהם ללא טובים, ולכן לא נאמר כאן 'על פי ה'...' והבן זה, וה' יורני בדרך הישר והאמת לפניו, אמנן עכלה"ק.

* * *

הגאון המפורסם הרב רבי משה סוקולובסקי זצ"ל, בעל מחבר הספר המפורסם "אמרי משה" בעניינים עמוקים שבש"ס, ריש מתיבתא בישיבה הגדולה בריסק דליטא. היה תלמיד נאמן של מרן רבינו החפץ חיים זצוק"ל, ויצק מים הרבה על ידו, בלימודו בישיבתו הקדושה שבראדין.

ידוע שהחפץ חיים היה מזהיר ומעורר הרבה לשנן 'משניות בעל פה', כדי שיהיו סדורים ומוכנים לאדם תדיר בעיתות הפנאי לעסוק בתורה, כגון בחיותו בדרכים, או בהמתנה בתור, ובכל שאר עיסוקי הגשמיים הנצרכים. שלא יעביר הזמן בבטלה, אלא יגרוס משניות בעל פה.

[וכן ראיתי הנהגה זו אצל כבוד אבי מורי הגה"צ בעל 'מעדני השלחן' זצוק"ל, שדבק בקפידה בדרכי החפץ חיים זצוק"ל, ותדיר היו מונחים בצקלונם סדרי המשניות בעל פה, ובכל עת מצוא כשלא יכל ללמוד בספר, היה משנן המשניות בעל פה. - גם בשהותו עימו בבית החולים לרגל נפילתו בביתו, שכן כל העת משניות בעל פה].

פעם אחת נסע רבי משה הנה"ל בדרכו מביתו ראדינה, אל ישיבתו הרמה של החפץ חיים. - באותם ימים לא היה זה 'מסע' קל כלל ועיקר, היה עליו להיטלטל יום שלם מבוקר עד ערב בדרכים על עגלה וסוס... הוא הזמין מקום אצל ה'עגלון' היוצא אל הכיוון, ומשנתמלאה העגלה בתפוסת נוסעים מלאה, יצאה הקבוצה לדרכה.

ר' משה תפס לעצמו בעגלה מקום פינתי צדדי, שם לא יופרע מהנוסעים האחרים ופטפוטיהם, והחל כדרכו לגרוס משניות בעל פה בהתלהבות ובסקירה. הוא שינן במתינות ובריכוז מלא משנה אחר משנה, כשכל תיבה נאמרת בדקדוק כמונה מעות. אט אט הצטרפו להן משנה למשנה, פרק לפרק, ומסכת למסכת, ומשנתו סדורה בידו, בבנין המגדל של ששה סדרי משנה. הוא לא של לבו להמולה שמסביבו כלל וכלל! דיבורי הפוליטיקה והבדיחות היוותו, הרגילים בין הולכי דרכים, וכל שאר פטפוטי הבל וסרק של יושבי העגלה, לא הגיעו לאוזניו! "אנן בדידן ואינהו בדידהו"... אמר לעצמו ר' משה (רות רבה ו, ד), חבל על כל רגע קטן, כשמצטברים להם כאן משניות שלמות, פרקים ומסכתות בזו אחר זו, כבנין נאה.

לפתע נעצר ר' משה בבהלה משטף גרסתו, וחשכות גדולה נפלה עליו, הוא 'נתקע' במשנה אחת ושתא את לשון התנא הקדוש! - הכל היה ברור לפניו כשמלה, הידיים, הסברות, גם הסדר של המשנה, הכל נהיר. אבל ההתנסחות המדויקת בלשון קדשו של התנא נשכחה ממנו פתאום, הוא הרגיש כמי שלשונו נתקעה בפיו, ולא ידע כיצד להמשיך, לשון המשנה פרח מזיכרונו, הרי 'שקלא וטריא' לא מספיק... יש לדעת המשנה בלשונה על בוריה!

מסעי בני ישראל

"אלה מסעי בני ישראל וגו', ויכתוב משה את מוצאייהם למסעיהם על פי ה', ואלה מסעיהם למוצאיהם"

(לג, א-ב).

הוא התעצב מאד אל ליבו, כיצד יתכן לשכוח לשון של משנה שלמה? וניסה בכל כוחותיו להיזכר בלשונה המדויק של המשנה, אבל הכל חשך בעדו, והמשנה כמי שנאבדה ממנו בתהום הנשייה... הוא לא ידע את נפשו מרוב צער, מעולם לא קרה לו כזאת, שישכח משנה מפורשת, הלא כבר שיננתי אותה פעמים רבות מאוד! - ייסר את עצמו.

והנה בעודו עסוק בצער ובחשכתו, הגיעה העגלה לפונדק דרכים באחד הכפרים שבדרך. העגלון הכריז ברוב חשיבות על הפסקה קצרה, למנוחה וחילוף עצמות... ולארוחה מזינה בפונדק, כדי לצבור כוחות להמשך הדרך, עוד שעות רבות של נסיעה לפנינו! הצהיר העגלון.

הנוסעים כולם שמחו לרדת מן העגלה ולשחרר מעט את עצמותיהם התפוסות, ונכנסו אל הפונדק לסעוד את ליבם. - לאחר כמה שעות של נסיעה קשה, הרעב כבר הציק להם, והבטן ריקה ומקרקרת...

ר' משה ירד אף הוא מן העגלה ונכנס היישר אל הפונדק, דאגה אחרת בליבו, נתון היה עדיין באותו צער כבד על שכחת המשנה מליבו, והחליט שבמקום לאכול ולנוח מעמל הדרך בתחנה הקצרה הזו, הוא צריך להתיישב ללמוד כאן בתוך ספר קודש, אם הלימוד בעל פה נתקע לו כך, בשכחה קשה, הרי אות ברורה היא, שצריך הוא לשבת וללמוד בתורה הקדושה מתוך הספר דייקא, ולא סגי בחטיפה בעל פה, כך בשינון בלבד.

הוא ניגש בצעדים מהירים, והחל מיד לתור ולחפש אחר איזה ספר קודש ללמוד בו. הוא חיפש וחיפש אך לדאבונו העלה חרס בידו, הוא לא מצא שם אף לא ספר אחד קדוש, שיוכל לגלות בו בתורה הקדושה, ולהרות צימאון נפשו הכמהה והנכספת. - בימים ההם שלפני עידן ריבוי הספרים והדפוסים המשוכללים, לא בכל בית היה ניתן למצוא ספרים, גם תלמידי החכמים שבדור החזיקו בביתם מעט ספרים חיוניים הנצרכים להם לתלמודם, וסתם 'עמך' גם זה לא היה להם, הפונדקאי דנן [קרעטשמער] היה איש פשוט ביותר, בור ועם הארץ, שמעולם לא הכיר צורת אות, וכשהקים את ביתו עם הפונדק והמרזח, לא חשב כלל שצריך כאן איזה ספר, וכך עמד לו המלון הקטן כולו מיועד לשירות העוברים והשבים, שעשו בו תחנת ביניים קצרה. בעיקרו נועד המקום להגשת סעודה דשנה, ולא נצרך בו שום ספר יהודי.

משראה ר' משה שאין חיפושו מועילים, ניגש אל הפונדקאי היהודי, שהיה עסוק מעל הראש בהכנת הסעודה לכל חברי קבוצתו למסע, והתרוצץ מאדם אחד לשני כדי לספק לכל אחד את מבוקשו. כשנפתח עוצר אותו ר' משה ממרוצתו, עם בקשה מוזרה ביותר: האם יש לך אולי איזה שהוא ספר יהודי [א יודישע ספר...]?

כאן אין שום ספרים! פסק הפונדקאי מיד בנחרצות, רצונך בספרים כלל לך אל בית המדרש! זהו בית מרחץ לעוברי דרכים, כאן באים לאכול ולשתות, לנוח קמעא, ולהמשיך מיד במסע! מי צריך כאן ספר?

אך ר' משה אינו מרפה ממנו, 'זקוק אני מיידי ללמוד יהודי טוב', זה חשוב לי כעת יותר מן הסעודה המוגשת כאן, אנא, התחנן ר' משה, הבא נא 'לפנאי' או 'לפנאי' ספר ללמוד בו, אפילו איזה 'חומש' או 'גמרא'... משה! - אבל הפונדקאי מילא פיו שחוק, טעית בכתובת, זו בקשה שצריך להגיש לרבנים, אני כאן בשביל להגיש אוכל ויין בלבד!

כראות הפונדקאי את ר' משה ממשיך לחפש ולחפש בכל הארונות ובכל הפינות, אולי בכל זאת ימצא משהו, הפטיר לעברו בלגלוג: 'יסלח לי מר, אני חי כבר בפונדק זה כמה עשרות שנים, ומכיר אותך ככה ידי, אם אני אומר לך שאין כאן ספר, לא תמצא כאן שום ספר! שב נא סעד את ליבך כשאר הנוסעים, הרי אתם פה לזמן קצר ביותר, כמה כבר תספיק ללמוד בזמן הקצר הזה? הרי צריך אתה גם כן לסעודה ראויה, כדי שתוכל להמשיך בדרךך בכוחות רעננים. תיכף בעוד כשעות אחדות תגיע למחוז חפצך, שם בודאי כבר תמצא לך איזה ספר טוב כאוות נפשך, עתה חטוף אוכל חטוף ושתה!... חבל על הזמן, עוד מעט כבר יוצאים לדרך, ואתה עדיין לא הספקת כלום.

אבל רבי משה מתעקש, אולי בכל זאת? אני מוכרח כאן איזה ספר, נסה נא להיזכר, אולי יש כאן איזה ספר? נפשו של ר' משה נסערה עליו ומצפונו ייסרו מאד, "במצב כזה ששוכחים כבר משנה, לא מתיישבים לאוכל ולשתות, ויהי מה!" הרהר ר' משה נוגות, עכשיו חייבים ללמוד, והוא המשיך בחיפושו אחר איזה ספר ללמוד בו מעט, ולהחיות את נפשו.

משראה הפונדקאי שלא עוזר כלום, והיהודי לא נרגע, ונוכח בצעריו העמוק על שאינו מצא בפונדק שלו שום ספר, החל לחשוב בעצמו אולי בכל זאת מתחבא כאן ספר יהודי אחד. הוא הרגיש קצת עוול ואכזבה בנפשו, שאוכל ומשקה מוגשים כאן בשפע, אבל כשהיהודי מחפש ספר טוב, אין הוא יכול למלא את מבוקשו.

טיב ההשגחה

סיפורי השגחה פרטית שנשחרו מערכת ע"י הקוראים

"לא ירח ממנו נידח"

סיפר מורינו הרב שליט"א: בקבלת קהל הגיעו זוג שרצו ברכה להתחתן.

ראיתי שמדובר בזוג הזקוק להרבה קירוב לתורה ומצוות לפני שהם מתחתנים, אבל את שפת האנגלית איני מכיר ולא היה דרך לתקשר. יצאתי מחוץ לחדר לחפש מתורגמן דובר אנגלית ואידיש או לשון הקודש, הנכד שלי שהיה אצלי בבית הבין שאני מחפש מתרגם, הצביע על יהודי הדור פנים ולחש לי שהיהודי הזה הוא מגדולי המקרבים ליהדות בליקוד שבארה"ב.

תיכף ניגשתי אליו ובקשתי שיבוא לתרגם לזוג את מה שרציתי לדבר איתם.

הוא תירגם בחום וברוך, ומאידך גם בתוקף ובצורה טובה עד שראיתי שהזוג מקבל את הדברים בצורה הנכונה.

לבחור נתתי במתנה ציצית בלייבש. בסיום הדברים בקשתי מהרב היקר שיקח את מספרי הטלפונים שלהם כדי שימשיך להדריך אותם בדרכי היהדות עד לחתונה ועד בכלל!!! הסברתי לרב בלייבש שכזו השגחה פרטית שהקב"ה שלח אותו בדיוק ביום וברגע הזה, והוא סימן מובהק משמים שהוא צריך לקרב אותם. בזמן שהחליפו ביניהם פרטים ושוחחו, שאלתי את הנכד שלי: "איך אתה מכיר את הרב הזה, ואיך ידעת שהוא מתעסק בקירוב?"

הנכד השיב שבדיוק נכנס לבית הבחור האמריקאי שמגיע כל יום לסדר את התפילין, והוא זה שמכיר את הרב הזה וסיפר לי שהוא איש חשוב בחו"ל.

מסתבר שהקב"ה שלח את הרב עם הנכד שלו לקבל ברכה לכבוד הבר מצוה, ואת הבחור שנכנס מידי יום לתפילין ואת הזוג הזה, באותו יום ובאותו רגע, והכל עשה ה' כדי לקרב אליו עוד נשמות יקרות לעם ישראל!!!

כל המהאבל על ירושלים זוכה ורואה בשמחה

טיב התקון

ביאור משיבול קל וזכו להבנה על 'תקון חצות' מוסר על דברי הספרים ופירוש חז"ל

טיב הפנינים

אמרים בדרך הפשט וזכרון על 'תקון חצות' להאריך את האדם לעבודת הבורא

טיב המוסר

הוספת ביאורים ותוספות מהפוסקים והקטנת להפצות להעמיק בתקון חצות

שיחות ואמרים

בענין 'תקון חצות' על דרך העבודה השווה לכל נפש

תקון שלוש משניות

ליקוט מאמרי חזונו חק' על ענין שבעת גמולות ענין 'טיב התקון' וטיב הפנינים

סאת הנהיג הסקולר

רבי גמליאל הכהן רבינוביץ שליט"א

קו ההזמנות לכל ספרי 'מכון טיב' 0733-22-76-09

מחשבים מחשבים מקבלים ללא עלות דמי משלוח!

ניתן להשיג גם בחנויות הספרים הסובבות

הוצאת אפרת דרכי המסירה ודב עזריאל פרידמן 03-694816

הנסיעה היתה דחופה ביותר, הם מיהרו להגיע אל מחוז חפצם, אך כנגד צבעו האדום של הרמזור אי אפשר לעשות ולא כלום!

פנה הרב אל תלמידיו חברי הפמליא שהצטרפו אל אותה נסיעה, ואמר: הנה ידוע מרבינו אור שבעת הימים הבעל שם טוב הקדוש ז"ע, שמכל דבר שרואים בעולם צריך ללמוד משהו לעבודת השם, ואין שום דבר שרואה האדם בחינם בעולם. כי בכל העת ממש קורא השם יתברך לאיש ישראל ומזמנו, ומרמו לו רמזים מה נרצה ממנו, ורק צריך לפקוח עיניים ולקלוט הקריאה.

כאשר דורשי רשומות למדוה מפתחת חנוכה ויקרא (ויקרא א, א): "ויקרא אל משה וידבר ה' אליו וגו'", נכתב ויקרא "באלף זעירא", לומר שבכל דבר הקורה בעולם, אף בדבר קטן וזעיר יש 'ויקרא', שבה השם יתברך לאלף לאדם וללמדו בינה, וקורא לו כל העת בקריאה של חיבה!

[כאשר המשילו זאת למכשיר המחודש שהתחדש בימינו הנקרא "מכשיר ניווט" (G.P.S.) המורה לאדם את הדרך בכל מקום וישיטתו כיודו. וכמו כן הבין הקב"ה לכל אחד 'מכשיר ניווט' פנימי, לדעת לנווט האדם את דרכו כיצד צריך לנהוג בכל דבר על פי דת תורתנו הקדושה]. ולכן מתחילים ללמוד עם התקון בזה הפוסק, ללמוד יסוד חשוב זה.

אם כן אפוא, פנה הרב לתלמידיו, בעמדתו כה בעצירת 'רמזור אדום', עלינו להתבונן גם בעצירה זו למה תרמונו לנו. שכן גם שמו יעיד בו, שיש לו מה לרמוז לאדם, שלכן נקרא: "רמזור", לשון 'רמז' - אור. ואם כן איזה טיב מוסר השכל נוכל להוציא כאן בכיכר, מה מלמדנו השם יתברך עתה פה ברמזור?

ברם, הסביר בטובו הרב הצדיק, הנה החיים הם כביש ארוך ומתפתל בדרך אל היעד, האדם מתחיל להתקדם בדרכו על הכביש, כדי לגמוע את כל מ"ב המסעות של החיים! הבל רץ ברוך השם ונוסע חלק, 'מוציאם למסעיהם על פי ה'". אך לפתע פתאום **סטופ!** יש נסיון! הנסיעה נעצרת. עתה עצור, בדוק את עצמך היטב, יש כאן קושי ועיכוב, יש כאן נסיון! יש להתעכב ולתת הדעת על האור האדום שנדלק כאן... רגע של התבוננות על טיב הדרך, על הכיוון, קצב ההתקדמות וכו', זהירות!

והנה לאחר שעברת את הרמזור כחוק, נעצרת באדום והשגחת המנתה עד ששוב יתחלק האור לצבע ירוק, וברוך השם ניתן להמשיך בדרך. והנה נדמה שכבר מגיעים אל היעד הנכסף... אך לאחר כמה סיבובים שברך, הגיח לפתע רמזור נוסף, עצור! נסיון נוסף לפניך, תחנה נוספת בחיים, יש להיזהר רמזור אדום!

כך כל הדרך רצופה 'רמזורים' במקומות עצירה שונים, עד שמגיעים אל התכלית. - ונקוה שנגיע בלא 'רפורטים' למיניהם... ובודאי שלא באגונה חלילה, שכל אלה מובילים את הנסיעה אל מחוזות שונים אחרים שכלל לא היו בתכנון הנסיעה... אם לבית המעצר או לבית הסוהר, ולפעמים חלילה גם לבית החולים רחמנא ליצלן. - זה כלל לא היה כיוון הנסיעה מלכתחילה, אלא מתסבוכות שדרך שהלכו והסתבכו בעיקולים שונים.

מן הראוי אפוא לצייט היטב לרמזורי החיים, להבין את האיתותים הנשלחים אלינו בעולם, לא לבצע 'עבירות תנועה' חלילה, ולא להתבלבל בדרך! לצעור בישרות בנועם הליכותיה של תורה, הסוללת לנו את הדרך הישר והטוב אל תכלית החיים שהיא קיום התורה והמצוה, שכל "דרכיה דרכי נועם וכל נתיבותיה שלום".

ר' משה ירד מן העגלה בשמחה, ונכנס היישר אל היכלו הקדוש של רבו איש האלקים מרן החפץ חיים זצוק"ל לקבלת שלום. וסיפר לפניו בשמחה בלתי מוסתרת את אשר קרהו בדרכו, שהצטער עד מאד על שכתה המשנה, ושהמציא לו הקב"ה ברוב רחמי וחסדיו מיד מן המוכן ממש את אותו חלק משניות שנצרך לו.

אך הנה לפליאתו הרבה, כששמע החפץ חיים את סיפורו נאנח אנחה עמוקה וכואבת. - ר' משה ממש לא הבין פשר אנחה זו מה היא, הרי הוא מספר לפניו בשמחה על הסייעתא דשמיא שזכה לה ברוך השם, מדוע זה נאנח הרבי? שאל ותהה.

אמר לו החפץ חיים בצערו: הלא תבין, הנה כאן בעולם הזה, כשיש בעיה ואין אתה יודע לערוך משנה ששנית, הרי ניתן בסייעתא דשמיא ליכוח באיזה פונדק דרכים שימצאו לך בדיוק את אותה מסכתא הנצרכת לך, ותיסייע בעדך לדעת ולשון את המשנה על בוריה.

אבל שם למעלה מה נעשה? כאשר יאמרו לנו לאחר מאה ועשרים: "קום ערוך משנה ששנית!" (מדרש משלי פ"י ע"ז) ובספר חומת הדת פ"י) ונשכח את לשון המשנה הברור, הרי שם אין שום ספרים, שום משניות, או לאותה בושה או לאותה כלימה! ושוב נאנח החפץ חיים, וסיים בלשונו הצח: "אף לא שער בלאט [דף השער] של משניות אין שם..."

כל ימי חייו היה החפץ חיים מתכונן וחושב על "לפני מי אתה עתיד ליתן דין וחשבון?" (אבות פ"ג מ"א). הוא לא שכח את תפקידו ותכלית חייו לרגע אחד! וחי כל העת במוחש, כחיל העומד בחזית הלחימה הקשה. - לכן מיד כשהגיע לפניו סיפור שכזה, תיכף נתן את דעתו על שם למעלה! מה נעשה שם בבעיה שכזו? הרי העצה שהועילה בבעיה זו כאן, לא תועיל שם. - כך הוא חי לו כל העת, עשרים וארבע שעות ביממה, להכין את עצמו לשם, כידוע מטיב מעשיות רבות, שכל ימיו עורר החפץ חיים על הדין וחשבון שנצטרך לתת שם, זכותו תגן עלינו אמן.

בדרך נסיעתו של אחד מגדולי ירושלים ופמלייתו לעיר בני ברק יצ"ו, נעצר לפתע הרכב ברמזור אדום,

משחשב יותר נזכר פתאום שסבא שלו נתן לו פעם בימי בחירתו לפני שנים רבות איזה שהוא ספר קדוש במתנה, והוא מונח באחת המזוודות הישנות התחובות עמוק עמוק שם למעלה בבורעם. בראותו עד כמה מצטער היהודי, פנה אליו ואמר: רגע אחד, נזכרתי, יש לי כן משהו, קיבלתי פעם בבחירותי איזה ספר ישן מסבא שלי.

לא חלפו כמה דקות, והנה מביא עימו הפונדקאי ספר מאובק מאוד ישן נושן, כשהוא שמח ומרוצה, הנה לפניך 'ספר' באווה נפש! - נטל ר' משה את הספר בשמחה גדולה, והחל לנקות אותו מכל צדדיו, מן האבק והשחב הרב שהצטבר עליו במשך השנים. משהסיר את הלכלוך וניקה היטב את הספר, נדהם ר' משה לגלות את שם הספר, לתדהמתו ופליאתו היה זה בדיוק אותו ספר משניות של המשנה שטעה בה מקודם בדרכו.

הוא שמח עד מאוד על טיב ההשגחה הפרטית שגלתה אליו כאן בחוש, להובילו היישר אל אותו פונדק שיימצא בו אך ורק ספר אחד בלבד, שהוא בדיוק אותו הספר הנצרך לו. - אין זאת, סיכם ר' משה לעצמו, כי אם מן "הנסים הנסתרים", שמלמדנו הרמב"ן ז"ל בשלחי פרשת בא (יג, טו): "שהם יסוד התורה כולה, שאין לאדם חלק בתורת משה רבינו, עד שנאמין בכל דבריו ומקרינו שכולם נסים, אין בהם טבע ומנהגו של עולם, בין ברבים בין ביחיד" עכ"ל.

מרב שמחתו על הסייעתא דשמיא שהגיע לידו בדיוק הספר הכי נצרך לו, שכח לגמרי מן הרעב ומן הצמא, והתיישב עצמו בפינה צדדית בהתלהבות ובשמחה פנימית עצומה, לשנן את אותה משנה קדושה שטעה בה.

כמה מחברי הקבוצה ניגשו אליו להעיר לו, שלא ימתינו עבורו עם המשחקים שלו, ושהוא לא יספיק לסעוד את ליבו. הרי עוד שעות שלמות של נסיעה לפנינו, ולא תהיה עוד שום עצירה בדרך! התרו בחומרה. אבל הוא בו בליבו לכל הארוחה הזו, מי צריך כאן סעודה? כאשר ספר המשניות זורח ומאיר באור טהור וזך החודר חדרי לב ונפש. - הטיפשות הגדולה ביותר כעת, חשב לעצמו, היא לעזוב ספר יקר ונפלא זה, שמביא אלי את דבר ה', ועוד זמן מה נלקח ממני, בשביל איזה מאכל טעים לגוף העבור, עפר ואפר.

הוא ישב אפוא בשלווה, ושינן את אותה משנה עצמה שוב ושוב, במתינות ובסבלנות ובאהבה אין קץ לכל תיבה ותיבה שבה. גם לאחר שחזר עליה עשרות פעמים, לא סמך על עצמו עדיין, בכל זאת התגנב חשש בליבו, שמא בעתיד כשיצטרך לומר את המשנה הזו בעל פה יטעה שוב חלילה. ולכן שינן אותה פעמים רבות, בלשונה המדויק, ובהבנה עמוקה של כל דיניה וטעמיה. - עד שהוכרח בעל כורחו לנתק את עצמו מתלמודו ודבקתו הגדולה, כאשר המסע יצא להמשך דרכו. הוא נשק למשניות הקדושים בכל לב, והחזירים לבעליהם הפונדקאי, כשפיו מלא תודה וברכה על הטרחה שטרע עבורו.

הוא עלה אל העגלה ביחד עם כל חברי הקבוצה, שהסתכלו עליו בתימהון ובגיוח. מה נתפסת עתה בדיוק בהפסקה הקצרצרה הזו, ללמוד? עכשיו תישאר רעב וצמא עד הערב, תעשה לך תרעה יחיד! לעגו לו הנוסעים... אבל הוא לא חש לא ברע ולא בצמא, לבו ונפשו היו מלאים שמחה וסיפוק עצום, על ששוב שגורה משנתו בפיו, ואינו מגמגם בה, והמשיך בתלמודו בחזות המשניות בעל פה, עד שסוף סוף הגיעה הכרכרה ראדינה.

קו ההזמנות לכל ספרי 'מכון טיב'

מהדג"צ **רבי גמליאל הכהן רבינוביץ שליט"א**

0733-22-76-09 מחשבים מחשבים מקבלים ללא עלות דמי משלוח!

shivti11@gmail.com

י"ו ל' ע"י קהילת שבתי בבית ד' | רח' ישעיהו 7 ירושלים טל: 05276-10455 078-3331109

יהודי יקר! אל תחזיק טובה לעצמך, הנך מוזמן להדפיס ולהפיץ את העלון באזור מגוריך ולהיות שותף לזיכוי הרבים. המעוניינים יקבלו את העלון במייל (אפשר גם ישירות לדפוס) בקובץ להדפסת.

Anyone Interested in receiving Tiv Hakehila weekly in Hebrew or English should Email - Sheldon@hpins.net Or | zeligk@gmail.com or text 718-249-7173